

1) Ὑποστηρίζω, ὑπερείδω τι διὰ στύλου κλονιζόμενον ἢ ἐτοιμόρροπον Εὐβ. (Στρόπον.) Ζάκ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. (Σέλιν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) Χίος κ. ἀ. : Ἐλάττει νὰ ἔντισι"λώσουμι τοὺ ταράτσι μὴν κάμνι τσ'δὰ κι μᾶς πιάσθ' σὰν τσακανίδα Στρόπον. Τῇ διστύλωσα τὴν ἑλαῖα Σαρεκκλ. Ἀντιστύλωνσα τ'ν κριββατῖνα μ' κι δὲν πέφτ' Αἰτωλ. Εἶν' ἀντί- λινόμενον καλὰ τοῦ κλῆμα, δὲν πέφτ' τὴν αὐτόθ. διστύλωσε τὸ δουβάρ' μὲ δουρέκια γιὰ νὰ μὴ πέσ' Σαρεκκλ. || Φρ. Τῇ διστύλωσα (ἐνν. τὴν κοιλίαν, ἥτοι φαγὼν ἐξωογονήθη) Σαρεκκλ. β) Μέσ. μεταφ. ζωογονῶ, ἐνδυναμώνω, ἐνισχύω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. (Σέλιν.) : Ἐφαγα λίγο ψωμί καὶ διστυλώθηκα Σαρεκκλ. Ἐφαγαμ' καὶ διστυλώσαμεν αὐτόθ. || Παροιμ.

Οὔλα ναι φάδια τοῦ κοιλιᾶς, μὰ τὸ ψωμί στημόνι, καὶ τὸ παδέρ' μοι τὸ κρασί οὔλα τ' ἀδιστυλώνει

Σέλιν. 2) Ἐπὶ τῶν ποδῶν, διαστέλλω, ἀνοίγω αὐτούς, ὥστε νὰ στεκώμαι σταθερῶς, οἷον πρὸς ἐπίθεσιν, ἄμυναν, ἄρσιν βάρους, ὠθησιν κττ. Ἄνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — Κθεοτόκ. ἐνθ' ἀν. : Ἀντιστύλωνσ' τὰ πονδάρια σ' τὸν τοῖχον κι ζούμπα πέρα τοῦ μπαούλου Αἰτωλ. Ἀντιστύλωκα τὰ πονδάρια μου τσαὶ κρατήθηκα Κονίστρ. Κι ἀδιστυλώνοντας τὸ ἑνα του πόδι εἶχε καταφέρει νὰ τὴν ρίξῃ . . . πρὸς τὸ κρεβάτι Κθεοτόκ. ἐνθ' ἀν. Καὶ μέσ. στηρίζομαι που σταθερῶς διὰ τῶν ποδῶν ἢ τῆς ράχεως Ἄνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀντιστυλώθηκα σ' τὸν τοῖχο τσαὶ δὲν ἔπεκα Κονίστρ. Γιὰ δὲ τὸν πῶς ἀδιστυλώθηκε! Ἄνδρ. Ἀντιστυλώθηκα σ' τὸν βράχον μὲ τὰ πονδάρια μ' κι βαστάχκα Αἰτωλ. Τί στέκισι αὐτοῦ ἀντιστυλώνοντες! αὐτόθ.

άντισυνταγματάρχης ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. *συνταγματάρχης*.

Ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ, ὁ ἀμέσως κατώτερος τοῦ συνταγματάρχου, ὁ οἰονεὶ ἀντικαθιστῶν τὸν συνταγματάρχην ἐν τῇ στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ.

ἀντίσφακο τό, Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Γεωργ. Μελιγαλ.) ἀδίσφακο Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. *σφάκα*.

1) Τὸ φυτὸν ἐλελίσφακος καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἀφέψημα Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Γεωργ. Μελιγαλ.) 2) Ὁ ὁπὸς τῆς πικροδάφνης Κύθηρ. : Εἶναι πικρό, ἀδίσφακο.

ἀντισώνω Πόντ. (Κερασ.) ἀδισώνω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. *σώνω*.

Ἀναπληρῶ τὸ ἐλλείπον, συμπληρώνω ἐνθ' ἀν. : Σοῦ ἔδωσα δέκα δραχμὲς καὶ σοῦ ἀδίσωσα αὐτὲς ποῦ χρωστοῦσες Λακων. Τ' ἀδίσωσαν τὰ προικιά αὐτόθ.

* **ἀντιτανυῶ**, ἀδιτανάω Λευκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. *τανυῶ*. Τὸ ἀδιτανάω ἐκ τοῦ * ἀδιτανυῶ - * ἀδιτανῶ.

Ἐλκω ἐξ ἀντιθέτου, ἀνθέλκω : Τοὺς ἀδιτανάει τὸ δίχτυ (ἐπὶ ἀλιέων οἵτινες ἔλκοντες δίχτυον περιπλεχθὲν ὑποβρυχίως ἀνθέλκονται ὑπ' αὐτοῦ).

ἀντιτείνω Κύπρ. ἀδιτείνω Ἄνδρ. ἀντιτένω Λέρ.

Τὸ ἀρχ. ἀντιτείνω.

Ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω ἐνθ' ἀν. : Ἄμα τοῦ μιλῇ ὁ πατέρας του δὲν τοῦ ἀδιτείνει Ἄνδρ. Μὲν μοῦ ἀντιτείνης Κύπρ.

* **ἀντιτηνάλλη** ἐπίρρ. ἀντριτηνάλλη Καππ. (Ἀραβάν.) *ταντριτηνάλλ'* Καππ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τῆς φρ. *τὴν ἄλλη*, δι' ἣν ἰδ. ἄλλος 3.

Τὴν ἐπομένην τῆς μεθαύριον, ἀντιμεθαύριον.

ἀντιτρόχι τό, ἀμάρτ. ἀντρόχ' Θεσσ. Μακεδ. (Βελβ.) ἀντρόδιν Κύπρ. — Πλῖνσιδ. Τὰ φκίόρ. τῆς καρκ. 57

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. *τροχός*. Ἡ ἀποβολὴ τῆς συλλαβῆς *τι* κατ' ἀνομοίωσιν. Ἰδ. ΧΠαντελίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 122 κέξ. Πβ. καὶ ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 71

1) Τὸ πρὸ τοῦ τροχοῦ τῆς ἀμάξης τιθέμενον ἀντέρεισμα, λίθος, ξύλον κττ., ὅπως συγκρατῆται αὕτη ἀκίνητος Κύπρ. : Βάλε ἀντρόδιν σ' τ' ἀμάξιν νὰ μὲν τρυλίσῃ.

β) Ὑπομόχλιον Μακεδ. (Βελβ.) γ) Μεταφ. ἐμπόδιον, πρόσκομμα Πλῖνσιδ. ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

Τδ' εἰς τὸν ἔρωταν ἀντρόδια | δίχως μέσα νὰ βρεθοῦσιν ἢ ἀγάπη ἔδειν' ἐν' φτώχεια | πὼν ἀρκοῦν νὰ χωριστοῦσιν (πὼν = ποῦ δέν). 2) Ὑποστήριγμα, στύλωμα Θεσσ. Συνών. ἀντισκάρει 2, ἀντιστύλι.

ἀντιτροχιάζω ἀμάρτ. ἀντροδιάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντιτρόχι.

Προσαρμόζω, θέτω πρὸ τοῦ τροχοῦ τῆς ἀμάξης ἀντιτρόχι : Ἄσμ.

Τ' ἀμάξι μου, Κυπριανέ, ἐν' ἔσ-σω ἀντροδιασμένον (ἔσ-σω = μέσα).

ἀντίτυπα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀδίπτυα Κρήτ. ἀδίπτυας Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίτυπος.

Εἰς ἀντικατάστασιν, ἀντί : Μίλησε ἐοὺς ἀντίτυπά μου (ἀντ' ἐμοῦ). || Ἄσμ.

Βρίσκω τὴν πόρτα σφαλιχτὴ καὶ τὰ κλειδιά παρμένα, σκίφτω, φιλῶ τὴν κλειδωνιά ἀδίπτυας τοῦ κόρης.

ἀντίτυπος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδίπτυος Κρήτ. ἀντίτοπος Ἡπ. Λευκ. ἀντίτουπος Ἡπ. (Χουλιάρ.) ἀντίταφος Πελοπν. (Τρίκκ.) ἀντίτατας Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀντίτυπο τό, λόγ. κοιν. ἀντίτυπον Σκόπ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀντίτυπος. Οἱ τύπ. ἀντίτοπος, ἀντίταφος καὶ ἀντίτατας κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ τόπος, τάφος καὶ τατιάς (πατήρ). Ὁ τύπ. ἀδίπτυος κατ' ἀμοιβαίαν μετάθεσιν τοῦ συμφώνου τ καὶ π, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/7) 179 καὶ Ἀκαδ. Ἀναγν. 3, 75. Ὁ τύπ. ἀντίτοπος καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 7926.

1) Ὁμοιότατος, ἀπαράλλακτος Ἡπ. (Χουλιάρ. κ. ἀ.) Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ.) : Εἶναι ἀντίτοπος ὁ πατέρας του Λευκ. Αὐτὸς εἶναι ἀντίτουπος κι παραῖδιαιτος σὰν τοὺν μακαρίτ' τοὺν πατέρα μ' Χουλιάρ. Αὐτὸ τὸ παιδί εἶν' ἀντίτοπος Νικολῆς Ἡπ. Μωρέ, κοντοῖ ταν τδ' ἔσκασε ὁ δεῖνα, ἀντίταφος ὁ πατέρας του Τρίκκ. Συνών. ἀντίκομμος, ἀντίσκασιος, ἀντίφτειασσιος, ἀντιχάραχτος. Πβ. ἀντιμάννα, ἀντίξομπλο, ἀντιπατέρας. 2) Κακός, δύσκολος, ἐνοχλητικὸς Ἡπ. : Ἀφῆσε τὸν τὸν ἀντίτοπο, μὴν τὸν πειράζῃς. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀντίτοπος. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πλάτ. Θεαίτ. 156 Α «σκληροῦς γε λέγεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους». 3) Οὐδ., ἀντίγραφον Σκόπ. Συνών. ἀντίγραφο, ἀντισήκωμα 2. β) Ἐν τῶν πολλῶν ἐκτυπωθέντων σωμάτων οἰουδήποτε ἐγγράφου λόγ. κοιν. : Φρ. Ὁ δεῖνα εἶναι ἀντίτυπο τοῦ πατέρα του (ἐπὶ τελείας ὁμοιότητος). 4) Οὐς., ἀντιπρόσωπος, ἀντικαταστάτης Κρήτ. : Ἀδίπτυος τοῦ ἀδερφοῦ ἔρθα. Κάτσε παδὰ ἀδίπυτός μου ὥστο νὰ γμαγεῖρω. Ἐγὼ δὲ πάω σ' τοῖς ἑλαῖς ἀδίπυτός σου (δὰ = θὰ). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ 7873 (ἐκδ. JSchmitt) «τὸν μπάιλον τὸν ἔστειλε κ' ἐκεῖνον δέχονται τον, | νὰ τὸν κρατοῦν ἀντίτυπον ὥσαν νὰ ἦτον ὁ ρῆγας» καὶ Η 7926 «νὰ εἶναι πιστοὶ κι ἀληθινοὶ σ' τὸν ρῆγαν»

